Sure Rede õhtul.

Otsa kaũnatasid selle sambas
Mis Sull' meie pattud ristiks teind —
Jesus, tänns Sulle! — Mailm keeb weel,
Ning keik Taewas õhkab: „kül mis näind!"

Sinno waggad silmad ollid kinni
Sel õõl, kust meie walgus sündinud;
Keik So wihhamehhed pöggenesid
Kuuldes sedda; „nüüd on lõppetud!"

Nenda lähhäb lahkumisse aial
Murre te peält Wagga hinaama;
Ja ta peäsnud waim, mis õnneks lodud,
Louseb, kites, omma tõdega.

Igga waewa-tund meist ka-ub otsa —
Aeg meid iggast häddast lahti teeb.
Keik siit töttab senna wiimse pole,
Mis suur ello Märgiks meile tõõb.

Otse kui õis õhto willust ka-ub,
Wa-ub ihho ello-õhtus ka.
Cõbrad nutwad närtsind kehha illo —
Kähwad, nuttes temmal' hauda kaewama.

Oh! kui sõbrad nutwad, se teeb meile
Nimme — ehk ka joost ei ollegi;
Haua-Kiria loetakse arwast,
Ärnastusse-Kirja allati.

Jesus! wihha karrikas Sull' anti
Ketsemane aedas katsuda.
Agga waikse kaljo-haua warjul
Hingasid Sa ilma tüllita.